

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških
misijonov
s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike,

ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto v slovenski izdaji Din 6.—, s prilogo „Klaverjev koledar“ Din 8.—. Posamezna številka „Odmeva“ 75 par. —

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA:

Marija grofica Falkenhayn, nova vrhovna voditeljica Klaverjeve družbe. — Ljubezen za umrle. — Grofica Ledóchowska, častilka Srca Jezusovega. — Spomin ljubezni. — Zrno. — Iz misijonov: Apost. vikariat dežele Bazuto. — Mala bolnišnica v Kizubi. — Misijonski škof o „Zvezi afriškega tiska“.

Slike: Kapelica sv. Petra Klaverja v Rimu. — Zapuščeni bolniki.

Darovi

došli od 1. do 31. majnika 1922.

Za misijone	Din 1344·25	Za posinovljenca	110.—
Za sv. maše	270.—	Za zidavo cerkva	186·50
Za odkup sužnjev	849·10	Za Bele očete	40.—
Botrinski darovi	1287·50	Za Družbo Jezusovo na Madagaskarju	12·50
Za stradajoče	2·50	Za Očete sv. Duha	35.—
Za gobavce	88.—	Za frančiškane v Egiptu	7·50
Za katehiste	17·55	Za kat. tisk v Afriki	83·50
Dar krščencem	22·50	Za Klav. družbo	30.—
Za zamorčke	180·70	Podporniški prisp.	69·50
Za kruh sv. Antona	2429·25	Prispevki Mar. družb	308·50
Za Klaverjev vinar	55·75	Brez določila	325.—
Za otroško zvezo	13·75		
Za mašno zvezo	1098.—		
Za misijonsko zvezo	27.—		

Mar. družba Dramlje nabrala pri svatbi Mih. in Ivane Preložnik za odkup „Marije“ Din 50.—. — Nabrano na gostiji Močnik—Podrgajs za botr. dar „Rozalija“ Din 82·50. — Sirk Jož. za „kruh sv. Antona“ v zahvalo za uslišanje Din 5.—; priporoča vsem, da se zapuno zatečejo k sv. Antonu! — Zbirka Bukovca-Otik za „kruh sv. Antona“ Din 100.— doposlano 24. II. po Mar. Zupan.

Podpirajte „ZVEZO AFRIŠKEGA TISKA“; ta je sedaj najpotrebnejša in najkoristnejša po izreku nekega afriškega misijonarja.

Kapelica sv. Petra Klaverja v Rimu,
v centralni hiši Klaverjeve družbe. Tu se daruje vsako leto
500 sv. maš za žive in mrtve ude „Mašne zveze za Afriko“.

Marija, grofica Falkenhayn, vrhovna voditeljica Družbe sv. Petra Klaverja.

Za naslednico naše nepozabne ustanoviteljice in prve vrhovne voditeljice je bila izvoljena Marija grofica Falkenhayn, dolgoletna asistentinja in tajnica blage pokojnice. Kot taka je bila najboljše poučena in poznala namene in smer delovanja prezasluzne ustanoviteljice in delokroga, katerega je ljubi Bog začrtal Klaverjevi družbi.

Rojena l. 1865, je potomka stare plemiške, sleške rodbine. Po vstopu v Klaverjevo družbo je delovala grofičina Marija izrecno v centrali v Rimu.

Ljubi Bog naj blagoslovi njeno vodstvo, vsa njena dela in skrbi za rešitev uboge, črne Afrike!

Misijonske pridige na praznik sv. Treh kraljev.

Opozarjamo čč. gg. župnike in cerkvene predstojnike, ki mislijo v svrhu pospeševanja od papeža Leona XIII. vpeljane in od sv. očeta Benedikta XV. ukazane zbirke darov za afriške sužnje, na **praznik sv. Treh kraljev**, ali, kjer je primernejše, nedeljo prej ali pozneje, imeti ali oskrbeti pridigo o afriških misijonih in o žalostni usodi afriških sužnjev, da jim Družba sv. Petra Klaverja brezplačno daje **osnovo take pridige** kakor tudi **tožadevne letake** o suženstvu v Afriki, ki naj se po pridigi razdelijo, da jih lahko verniki tudi doma berejo.

Blagovolite jih (letake v poljubnem številu) naročiti pod naslovom: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.**

Ljubezen za umrle.

„Usmilit se nas vsaj vi, naši prijatelji“, tako kličejo duše naših dragih iz očiščevalnega ognja. Nič pa ne more plamena tega ognja bolje gasiti, nič duše od slednjih madežev, za katere se imajo še pokoriti bolje čistiti, kot presv. Kri Kristusova, ki teče vsaki dan na naših oltarjih. Darujmo pogosto, posebno ta mesec, predragoceno Kri za verne duše. Storimo še več, vpišimo naše drage rajne v „Mašno zvezo za Afriko“ in tako bodo deležni neskončnih milosti 300 sv. maš katere se vsako leto darujejo za žive in mrtve ude te mašne zveze. Udnina za enega znaša enkrat za vedno, prispevek 1 Din; kdor želi sprejemno podobico, naj pridene še 25 par. Stem storite dvojno dobro delo: prvič pomagajte dušam v vicah, drugič pomagajte pa tudi afriškim misijonom, katerim se pošljejo vsi ti prispevki.

Mašna zveza za Afriko je bila ustanovljena l. 1908 in v Rimu kanonično potrjena. Ustanovila jo je Družba sv.

Petra Klaverja, oziroma njena ustanoviteljica gr. M. T. Ledóchowska. Njeno duše ljubeče srce je hotelo povsodi in vsem pomagati. Kolikokrat je pozivljala svoje duhovne hčere, naj molijo za verne duše, molijo še posebno za umrle misijonarje in misijonske sestre in za rajne dobrotnike misijonov. „Ne vemo“, rekla je, „če oni še ne potrebujejo in prosijo naše pomoči.“

Kako goreče je grofica Ledóchowska častila presv. Srce Jezusovo.

Gorečo ljubezen in veliko zaupanje je gojila rajna ustanoviteljica Klaverjeve družbe do presv. Srca Jezusovega. Isto je zahtevala tudi od svojih duhovnih hčer. Zato je določila, da naj v zavodu, ki ga je ustanovila za „pomožne misijonarke“, vsak prvi petek v mesecu prejema udje spravno sv. obhajilo za Afriko ter naj se po blagoslovu z Najsvetejšim posveté presv. Srcu.

Želela je, da bi vsi ljudje prosili presv. Srce Jezusovo usmiljenja za nesrečne otroke tega v mrak nevere zagrjnjenega dela sveta. Od ustanovitve družbe sem je vsako leto pozivala vernike na križarsko vojno za Afriko, namreč vojno z molitvijo. In sicer bi naj pred praznikom varstva sv. Jožefa opravljali devetdnevno presv. Srcu na čast. O. Menihard, že umrli misijonar pri Zambezih, je sestavil posebno spravno molitvico na čast presv. Srcu Jezusovemu za „afr. zamorce“. To molitvico je dala rajna grofica prevesti na 20 jezikov ter tiskati in razdeliti v več milijonih. Kdor jo želi, jo lahko dobi od Klaverjeve družbe.

Iskreno je tudi želela, da bi tudi izpreobrnjeni zamorci goreče častili presv. Srce. Zato je poslala v Afriko več stotin slik presv. Srca najrazličnejših velikosti, za cerkve, kapelice, misijonske hiše in šole. Zlasti bi se naj presv. Srcu posvetile cele družine. V ta namen je poslala še o preteklem Božiču vsem apostolskim vikariatom v Afriki lepe posnetke znane slike „Al Gesu“, ki se nahaja pri jezuitih v Rimu.

V glavnih družbenih hišah je vodila posvetitev osebno, in sicer v Mariji svete Skrbi l. 1918, v „Klaverianišču“ (Solnograd) l. 1919, in Materi dobrega Sveta (Rim) l. 1920. Poskrbela je tudi, da so se istotako slovesno posvetile presv. Srcu vse zunanje družbene podružnice.

Polna hvaležnosti do presv. Srca za vse l. 1920 dosežene uspehe piše v svoji okrožnici vsem družbenim dobrotnikom: „In če iščem vir vseh teh obilnih milosti, so-dim, da se ne motim, če ga iščem v posvetitvi osrednje hiše v Rimu presv. Srcu Jezusovemu.“

Vsa leta od ustanovitve družbe, zlasti še zadnja leta njenega življenja, je bil ti zvesti učenki presv. Srca ob vseh zaprekah in težavah najljubši vzdihljaj: „O presveto Srce Jezusovo, v Tebe zaupam!“ Dnevnice na čast presv. Srcu so bile njena dnevna molitev. Jasno se je zavedala, da presv. Srce Jezusovo biva in živi zlasti v Najsvetejšem zakramentu. Zato je hotela zlasti ob letošnjem evharističnem kongresu dati presv. Srcu poseben dokaz svoje globoke gorečnosti. V 7 jezikih je dala tiskati letake, ki bi naj udeležence kongresa opozarjali v kako skromnih in bornih tabernakeljih biva ljubi Jezus tam v daljni Afriki. In Božje Srce, ki je skazovalo grofici vedno dobrote, ji je njeno veliko ljubezen v teh dneh hotelo posebno poplačati z nebeškim plačilom. Zadnje dni meseca presv. Srcu posvečenega, se ji je dolgotrajna bolezen vidno poslabšala, in 30. junija je sprejela sv. zakramente za umirajoče. Dne 6. julija, na dan pred petkom, presv. srcu posvečenim, se je mirno in blaženo ločila s tega sveta, da bi se za veke odpočila na Srcu Božjem, h kateremu je v življenju tolikokrat molila: „O Božje Srce Jezusovo, kliči me in daj mi milost, da ti sledim, kamorkoli hočeš, in najsí je pot še tako naporna in težavna, le pokliči me — slediti ti hočem!“

„Le znanka božjega Srca je mogla biti sposobna, delovati tako plodovito za božje kraljestvo na zemlji.“ M. J.

Spomin ljubezni naši ljubljeni ustanoviteljici in materi.

*O mati naša, si nas zapustila?
V bolesti nam drhti srce.
A saj v nebesa si se preselila,
tja k Jezusu, ki bil je tvoje vse.*

*Miruj srce! O solze, ne tecite!
Ne žalost, ziblje naj srce radost.
O sestre, vse z menoj se veselite,
saj mati vživa rajsko zdaj sladkost.*

Za Jezusa je duše reševala,
ki On na križu je za nje trpel.
Za najrevnejše se je darovala,
zdaj tudi njo je Jezus k sebi vzel.

Ni bila s cvetjem njena pot postlana,
ne, bila marsikak je bridek boj.
A stala je junaško Bogu vdana,
da prišel je po boju tih pokój.

Plamtela je . . . naposled izgorela,
ko na oltarju sveča izgori.
K Bogú je duša njena pohitela,
da v Bogu vekomaj se veseli.

Naj duh njen naša srca razplamteva,
po poti njeni stopajmo srčno
četudi nas britkost, gorje zadeva,
plačilo naše bo sladkó — nebó.

Pomožna misijonarka.

„Lepšega, plemenitejšega, vzvišenejšega si na svetu ne morem misliti, in le tedaj je vredno, da živimo in da smo živi, če razširjamo čast božjo in sodelujemo pri rešitvi duš.“
(Besede † gr. Ledóchowske.)

Iz misijonov:

Apostolski vikariat v deželi Bazuto.

O. Lebreton piše iz Rafulatsana naši vrhovni voditeljci: Resnično me je sram, da Vam šele po tako dolgem času izrekam svojo zahvalo za tistih 400 lir, ki ste mi jih blagovolili poslati po škofu Cenezu. Oprostite mi, prosim. Ko se je gospod škof vrnil, sem bil ravno na poti v gorovju in tako sem vašo pošiljatev prejel šele znatno pozneje. A kako sem Vam hvaležen zanjo! Prišla je namreč baš v času, ko je bila moja blagajna že čisto prazna. Bog bo povrnil Vam in vsem blagim dobrotnikom, kar ste dobrega storili s svojo miloščino.

To pišem še v gorah. Bivam tukaj vsako leto šest mesecev, ter širim našo sv. vero. In ljubi Bog moj trud

tudi blagoslavlja. Zakaj navzlic vsemu siromaštvu sem ustanovil že 20 postojank in jih preskrbel s cerkvijo in šolo. Seveda mi mora pri tem pomagati previdnost božja, v katero verno zaupam, da morem vse to od danes do jutri vzdrževati.

Bogu hvala, žetev je bila letos obilnejša in se nam ni bati lakote, ki je v preteklem letu zlasti ubožnejše silno mučila. Seveda ne bo manjkalo tudi to leto skrbi za vsakdanji kruh. Navzlic temu upam ustanoviti še nekaj postojank, da se ne bi prebujno razpasla ljuljka krive vere. Ljubi Bog me ne bo zapustil, kakor me do sedaj še nikoli ni.

Trpijo pa naši Bazuti za drugo lakoto, ki misijonarjevo srce polni s še večjimi skrbmi: za duševno lakoto. Naši Kafri niso več tisti divjaki kot so bili nekdanj. Polni hrepenenja so po knjigah, da bi se v verskih skrivnostih in v svetnih vedah bolj in bolj izpopolnili. Skrajno potrebne bi nam torej bile tiskovine. S tem bi se najuspešneje ustavljali protestantom, ki delujejo na vse kriplje, da bi dobili čim več privržencev. To nam bazutskim misijonarjem povzroča največ skrbi. Tla za naše delovanje bi bila namreč zdaj prav ugodna. Če pa jih zdaj prepustimo protestantom, bodo morda izgubljena za vedno. Več spisov čaka tiska, a denarja ni, da bi jih dali v tiskarne. Z dovoljenjem prevzvišenega g. škofa so duhovni sobratje meni naložili nalogo, da spise pregledam in uredim, zberem pa naj tudi sredstva, da bomo mogli s tiskom začeti. Zakaj to je zdaj tukaj najvažnejše. Če se nam to posreči, bo to izredno dobro vplivalo ne le na deželo Bazuto, ampak tudi na sosedne pokrajine, kjer govoré Bazutsko narečje.

V imenu vseh misijonarjev dežele Bazuto Vam pišem in Vas najiskrenejše prosim, da bi nam pomagali. Saj gre za zveličanje stoterih, morda tisočerih, za naših 3500 kristjanov in katehumenov zvestobo in stanovitnost v veri, da, za čast naše sv. vere, da ne bo zapostavljena protestantizmu. Kako težko nam leži na srcu ta važna zadeva!

Jutri bom v tej novoustanovljeni postaji daroval sv. mašo za Vas in Vašo misijonsko družbo. Opravił bom sv. daritev v borni, le napol s slamo kriti kočici. Izpolnil bom s tem prijetno dolžnost, ki smo si jo naložili vsi misijonarji v deželi Bazuto, da bomo vsako leto eno sv. mašo darovali na vaš namen. Naj Gospod dobrohotno usliši ponižne prošnje bazutskih misijonarjev in naj nakloni Vaši družbi potrebnih sredstev, da boste z njimi storili še mnogo, mnogo dobrega med ubogimi pogani.

Mala bolnišnica v Kizubi (Uganda).

Sestra Marija Lutgarda iz družbe belih sester naše Ljube Gospe v Afriki, piše naši vrh. voditeljici iz misijona v Kizubi:

Bolje kot jaz bi Vam mogla naša častita mati prednica opisati, koliko jih je tukaj v Kizubi osrečila Vaša velikodušnost; toda kot vizitatorici tega okraja ji ne preostaja niti minute prostega časa. Pred letom, ko so bili naši črni mučenci ugandski proglašeni za blažene je bila tudi ona v Rimu in Vas ob tej priložnosti obiskala. Sedaj je zopet že več tednov na potovanju. In tako je mene dohitela čast, poročati Vam o naših ljubih bolnikih v Kizubi, kojih srečna strežnica sem začasno, dokler ne prevzame spretnjša bolniška sestra mojega mesta.

Vsled Vaše podpore se je naša siromašna bolniška blagajna zopet nekoliko opomogla. In tako nam je bilo

Zapuščeni bolniki, katere so misijonske sestre ljubeznivo sprejele v postrežbo.

mogoče, nabaviti vsaj nekaj najpotrebnejših stvari za uboge črne otročiče. Nekateri izmed njih n. pr. so me prosili za odejo, drugi za kos blaga, tretji zopet za kako orodje itd. Vsak pa je prejel zavojček soli, kar jih je brezdvomno najbolj oveselilo. — „Mati, kdo pa se nas je danes spomnil?

Morda kaka stara mamica v Evropi? Kako dobre so pač te evropejske stare mamice, boljše kot naše prave matere. Prav res, ljubi Bog je ljudi v Evropi drugače ustvaril kot Bagandce (ljudi v Ugandi). — Tako so me vpraševali. In mali nežnočutni lvko me nalahno potegne k sebi ter zašepeče: „Čast, mati, glej, vse svoje današnje trpljenje hočem darovati za blago dobrotnico, o kateri si nam ravnokar pripovedovala.“ — „Prav, prav, dete moje, le moli in trpi zanjo. Naznanila ji bom tvoj sklep.“ — „Hvala, mati!“ Nato so prišli drugi na vrsto; stoječi v polkrogu pred menoj, so mi sklenjenih rok na vse mogoče načine zagotavljali svojo hvaležnost.

Ako Vam dovoljuje čas, Vas povabim, da v duhu obiščete našo revno bolnišnico. Da, revna je, zelo revna. Obstoja namreč le iz nekaj ilovnatih, s slamo kritih koč; in še te so že blizu razpada. Toda kaj, ko nam naša skromna sredstva ne dovoljujejo misliti na nove stavbe. K sreči nudi bolniški vrt, ki se s svojim raznobojnim cvetjem razprostira okrog teh koč, našim ljubim bolnikom prijetno spremembo. Hvaležnega srca večkrat premišlujem dobrotljivost Stvarnikovo, ki jim je naklonil to ugodnost. Število naših bolnikov ravno ni veliko, ker se v bližini, namreč v Entebi in Kampali nahajata dve veliki bolnišnici; toda nam so zaupali največje reveže. V omenjenih bolnišnicah morajo bolniki zdravila plačevati, medtem, ko jih pri nas dobe zastonj. V mnogih slučajih seveda nam za razne bolezni primanjkuje dobrih zdravil, ker se je po vojski vse tako neznosno podražilo, milodari pa zmanjšali. Kinin in jod n. pr. sta nam popolnoma pošla, čeprav jih tu domačini uporabljajo kot sredstvo zoper vsako bolezen. Nadomešča ju večkrat, četudi ne vselej živa vera naših ljudi in naše zaupanje v molitev. Med dvajset bolniki, ki se zdaj nahajajo v bolnišnici, je šest neozdravljivih; ti so že od začetka tukaj. Štirje so slepi in dva imata raka; toda vsi se čutijo srečne.

Četudi ti reveži nimajo upanja na telesno ozdravljenje, so vendar našli še nekaj veliko boljšega: dušno zdravje, veselo udanost v voljo božjo in ljubezen do križa. — Zraven bolnišnice se nahaja še prostor za pripravljavanje zdravil za zunanje bolnike, ki prihajajo vsak dan od 8.—12. ure v velikem številu, proseč zdravniške preiskave in zdravil.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila tiskarna „Tiskovnega društva“ v Kranju.

Neka tovarniška delavka pošilja več botrinskih darov ter piše: Sklenila sem ljubemu Bogu darovati to majhno žrtev s prošnjo, da mojim štirim tovarniškimi predstojnikom nakloni milost sv. vere. Priporočam jih toraj molitvi misijonarjev.

Neka mati s štirimi otročiči pošilja milodar s sledečimi vrsticami: „Težko prisluženo; toda ljubi Bog blagoslovi v blagor misijonov!“

Iz A. nam pišejo: Tukaj pri nas, v oddaljeni gorski vasi smo na Svečnico imeli lep misijonski praznik. Krasna pridiga nekega misijonarja, popoldne otroška misijonska pobožnost z darovanjem, nato v šolskih prostorih predavanje s slikami. Obiskovalcev okrog dvesto, ki so darovali za misijone nad 1000 kron. Ko bi tudi drugod hoteli napraviti podobne prireditve. Koliko dušne koristi s tem za domače župljane, ki jim dopadejo take prireditve. — Majhen v zamorčka preoblečen deček je deklamoval lepo pesmico.

Udje Zveze afriškega tiska.

Udje Zveze afriškega tiska tvorijo štiri skupine: 1. ustanovniki, 2. dosmrtni udje, 3. podporni udje, 4. redni udje.

Ustanovniki dajo enkrat za vselej miloščino 5000 dinarjev, ki jih darujejo iz svojega ali naberejo pri drugih.

Dosmrtni udje plačajo enkrat miloščino 500 dinarjev.

Podporni udje plačajo letno 20 Din ter seznanjajo ljudi z družbo afriškega tiska, ter jo na ta način razširjajo.

Redni udje prispevajo letno vsaj 5 dinarjev in molijo vsak dan očenaš in češčeno Marijo z-zdihljajem: „Sv. Katarina (Aleksandrijska) prosi za nas in za naše črne brate!“

Udje te zveze so deležni zasluženja vseh pobožnih del, pokoril, zatajevanja in delovanja notranjih udov Klaverjeve družbe, kakor tudi vseh sv. maš, sv. obhajil in molitev mnogoštevilnih misijonarjev in misijonskih sester v Afriki, ki jih podpira Klaverjeva družba. Razentega so deležni vseh sv. odpustkov, ki so jih sv. Oče v znak svojega odobrenja podelili udom te zveze.

Prijave in milodari naj se pošljejo Klaverjevi družbi.

Naročajte in razširjajte „Odmev iz Afrike“

ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov. Prinaša najzanimivejše članke čč. misijonarjev iz vseh delov Afrike. — Stane letno Din 6.—.

„Zamorček“

ilustriran mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov. Stane na leto Din 4.—

Klaverjev koledar 1923

z mnogimi poučnimi kot zabavnimi povesticami in slikami iz zamorske dežele. — Cena kosu Din 2.—, pri naročbi 12 kosov eden povrhu.

Misijonski Koledarček za mladino

Vsled lepih slik in izbrane vsebine vsem starišem in vzgojiteljem toplo priporočamo, naj ga kupijo ljubi deci. Je tudi zelo primerno Miklavževo darilo. — Cena kosu Din 1.25, pri naročbi 6 koledarčkov eden povrhu.

— □ —
Naše cenjene naročnike opozarjamo na poravnavo in obnovitev naročnine za prihodnje leto.

Družba sv. Petra Klaverja.

Krščanske mladenke,

ki iz ljubezni do Boga in duš žele posvetiti vse svoje življenje rešitvi ubogih zamorcev, lahko vstopijo v verski zavod družbe sv. Petra Klaverja kot „pomožne misijonarki za Afriko“. Prošnje za sprejem je treba poslati na vrhovno vodstvo v Rim (23) via dell' Oimata 16.

Posebno dekleta z višjo šolsko izobrazbo, znanjem več jezikov in knjigovodstva so za to sposobna, če imajo pravi redovniški poklic. Sprejmejo se pa tudi take, ki se dobro razumejo na gospodinjstvo in so vajene poljedelstva.